16 Ιανουαρίου 2022

Οἱ δέκα λεπροὶ (Λουκ. ιζ,12—19) (Γιαννακόπουλος Ἰωήλ Ἀρχιμανδρίτης)

/ Γενικά Θέματα

Εἴδομεν, ὅτι ὁ Χριστὸς ἀπεμακρύνθη τῆς Ἱερουσαλὴμ ἀποφεύγων τὸν φθόνον τῶν Φαρισαίων μετὰ τὴν ἀνάστασιν τοῦ Λαζάρου. Μετέβη δὲ εἰς τὴν Ἐφραίμ, πλησίον τῆς Βαιθήλ. Ἐκεῖθεν προχωρεῖ βορειότερον καὶ φθάνει εἰς τὰ σύνορα Σαμαρείας καὶ Γαλιλαίας. Ἐκεῖθεν προτίθεται διὰ τῆς Περσίας νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς Ἱερουσαλήμ. Ὁ Λουκᾶς λέγει : « Ἐγένετο ἐν τῷ πορεύεσθαι αὐτὸν εἰς Ἱερουσαλὴμ καὶ αὐτὸς διήρχετο διὰ μέσου Σαμαρείας καὶ Γαλιλαίας » . Ὁ Κύριος δηλαδὴ προτιθέμενος νὰ μεταβῇ εἰς Ἱεροσόλυμα, ἵνα σταυρωθῇ, εὑρίσκεται εἰς τὰ ὅρια Σαμαρείας καὶ Γαλιλαίας.

Ἐκεῖ « εἰσερχομένου τοῦ Ἰησοῦ εἴς τινα κώμην ἀπήντησαν αὐτῷ δέκα λεπροὶ ἄνδρες, οἵ ἔστησαν πόρρωθεν». Οὗτοι ἐσταμάτησαν μακράν, διότι αὐτὸ ἐπέβαλεν ἡ παράδοσις. Ἐπειδὴ λοιπὸν ἦσαν μακρὰν « ἦραν φωνὴν » ἐφώναξαν « λέγοντες Ἰησοῦ ἐπιστάτα, ἐλέησον ἡμᾶς ». Οἱ λεπροί, ὡς νομικῶς ἀκάθαρτοι, εὑρίσκοντο μακρὰν τῶν πόλεων. Οἱ λεπροὶ οὗτοι ἀντὶ νὰ φωνάξουν, ὡς ἦσαν ὑποχρεωμένοι « ἀκάθαρτοι » , φωνάζουν καὶ ζητοῦν νὰ καθαρισθῶσιν ἐκ τῆς λέπρας, νὰ θεραπευθῶσιν ὑπὸ τοῦ Ἰησοῦ. Ὁ Κύριος « ἰδὼν » αὐτοὺς « εἶπεν αὐτοῖς˙ πορευθέντες ἐπιδείξατε ἑαυτοὺς τοῖς ἱερεῦσι ». Ὁ Κύριος ἀποστέλλει αὐτοὺς ἀθεραπεύτους εἰς τοὺς ἱερεῖς, ἵνα δοκιμάσῃ τὴν πίστιν καὶ ὑπακοὴν αὐτῶν. Ἀποστέλλει δὲ αὐτοὺς εἰς πολλοὺς ἱερεῖς, διότι ἕκαστος ἐξ αὐτῶν θὰ μετέβαινεν εἰς τὸν πλησιέστερον ἱερέα Του, ὁ δὲ Σαμαρείτης εἰς τὸν ἐν ὄρει Γαριζὶν ἱερέα Του. Οἱ ἱερεῖς τότε εἶχον τὸ δικαίωμα καὶ καθῆκον νὰ ἐξετάζωσι τοὺς θεραπευθέντας λεπρούς, νὰ βεβαιώνωσι τὴν θεραπείαν των καὶ νὰ δίδωσιν ἄδειαν ἐλευθέρας ἐπικοινωνίας μὲ τοὺς ὑγιεῖς. Διά τοῦτο ἀποστέλλει ὁ Χριστὸς τοὺς λεπροὺς πρὸς αὐτούς. Πλὴν αὐτοῦ οἱ ἱερεῖς βλέποντες τὴν θαυματουργικὴν θεραπείαν αὐτῶν θὰ ἐβεβαιοῦντο διὰ τὴν θείαν δύναμιν τοῦ Κυρίου.

« Καὶ ἐγένετο ἐν τῷ ὑπάγειν αὐτοὺς ἐκαθαρίσθησαν». Ἐπίστευσαν οἱ λεπροὶ καὶ ὡς ἀμοιβὴ τῆς πίστεως των, ἐνῷ μετέβαινον πρὸς τοὺς ἱερεῖς, ἦλθε καθ’ ὁδὸν ἡ θεραπεία των. « Εἷς δὲ ἐξ αὐτῶν, ἰδὼν ὅτι ἰάθη » εἷς μόνον ἐξ αὐτῶν ἰδὼν ὅτι ἐθεραπεύθη « ὑπέστρεψε » ἐπέστρεψε καὶ « μετὰ φωνῆς μεγάλης δοξάζων τὸν Θεὸν ἔπεσεν ἐπὶ πρόσωπον παρὰ τοὺς πόδας αὐτοῦ εὐχαριστῶν αὐτῷ ». Ἡ μεγάλη

φωνή του, τὸ πέσιμον κατὰ γῆς μὲ τὸ πρόσωπον κάτω εἰς τὰ πόδια τοῦ Χριστοῦ, ἡ εὐχαριστία του, ἦσαν τρία δείγματα μεγάλης εὐγνωμοσύνης. Τό δὲ κορύφωμα αὐτῶν « καὶ αὐτὸς ἦν » ὁ λεπρὸς οὗτος ἦτο ὄχι Ἰουδαῖος, ἀλλὰ « Σαμαρείτης ». Οἱ 9 Ἰουδαῖοι λησμονοῦν τὴν εὐεργεσίαν, τὴν ἐνθυμεῖται μόνον εἷς, ὁ Σαμαρείτης !

Ὁ Κύριος ἐλέγχων τὴν ἀχαριστὶαν τῶν 9 καὶ ἀμείβων τὴν εὐγνωμοσύνην τοῦ ἑνὸς λέγει : « Οὐχὶ οἱ δέκα ἐκαθαρίσθησαν; οἱ δὲ ἐννέα ποῦ » εἶναι ; « οὐχ εὑρέθησαν ὑποστρέψαντες δοῦναι δόξαν τῷ Θεῷ » δὲν ἐπέστρεψαν νὰ εὐχαριστήσουν τὸν Θεὸν «εἰμὴ ὁ ἀλλογενὴς» παρὰ μόνον ὁ Σαμαρείτης « οὗτος » ; Οἱ Σαμαρεῖται ἦσαν φυλετικῶς καὶ θρησκευτικῶς μῖγμα Ἰουδαϊσμοῦ καὶ εἰδωλολατρείας. Οἱ Ἰουδαῖοι ἦσαν ἀπόγονοι τοῦ Ἀβραὰμ καὶ ἐλάτρευον τὸν ἀληθινὸν Θεόν. Καὶ ὅμως εὐγνώμων ἐφάνη ὁ εἷς Σαμαρείτης καὶ ἀγνώμονες οἱ 9 Ἰουδαῖοι. Ὁ Κύριος « εἶπεν αὐτῷ˙ ἀναστάς πορεύου » σήκω καὶ πήγαινε « ἡ πίστις σου σέσωκέ σε ». Πίστιν εἶχον καὶ οἱ ἄλλοι, διότι « ἐν τῷ ὑπάγειν ἐκαθαρίσθησαν» δὲν εἶχον ὅμως εὐγνωμοσύνην. Διά τοῦτο ἐκεῖνοι ἐσώθησαν μόνον σωματικῶς. Ὁ Σαμαρείτης ὅμως οὗτος ἐσώθη καὶ ψυχικῶς. Οἱ ἐννέα Ἑβραῖοι λεπροὶ ἐνόμισαν, ὅτι εἶχε ὑποχρέωσιν ὁ Κύριος νὰ τοὺς θεραπεύσῃ. Διά τοῦτο δὲν τὸν ηὐχαρίστησαν. Συνήθισαν μὲ τὰς θείας εὐεργεσίας καὶ φαίνονται ἀχάριστοι !

Θέμα: Εὐεργεσία — Εὐγνωμοσύνη.

Ἡ λέπρα εἶναι ἡ χειροτέρα νόσος. Τὰ ἐνδύματα τοῦ λεπροῦ εἶναι ῥάκη. Κάτω ἀπὸ αὐτὸ ὑπάρχει δέρμα λευκὸν ῥυτιδωμένο, σκασμένο, πρησμένο, παραμορφωμένο, ὥστε νὰ συγχέωνται φῦλον, φυλή, ἡλικία. Τὰ μάτια τοῦ λεπροῦ εἶναι καταβροχθισμένα, χέρια φουσκωμένα, χείλη πρησμένα, ὥστε ἡ ὁμιλία καθίσταται ἐπίπονος. Ἕνα κομμάτι ψωμί, ἕνας ντενεκὲς γιὰ νὰ πίνουν νερὸ καὶ χαλάσματα σπιτιοῦ εἶναι μεγάλη ἐλεημοσύνη δι’ αὐτούς. Ἀπὸ τόση συμφορὰ ἀπαλλαγέντες οἱ 9 ἐφάνησαν ἀχάριστοι. Ὁ Κύριος προεγνώριζε τὴν ἀχαριστίαν καὶ ὅμως τοὺς ἐθεράπευσεν. Ὥστε δύο πράγματα ἔχομεν ἐδῶ. Εὐεργετούμενους, εὐεργετοῦντα. Ἂς ἴδωμεν καὶ τοὺς δύο.

1) Εὐεργετούμενοι. Οἱ δεχόμενοι τὴν εὐεργεσίαν πρέπει νὰ εὐχαριστοῦν. Ἡ εὐγνωμοσύνη εἶναι ἡ μόνη ἀρετή, ἡ ὁποία ἀρχίζει ἀπὸ τὰ ζῷα καὶ φθάνει εἰς τοὺς Ἀγγέλους, ἀπὸ τὰ ἄγρια θηρία μέχρι τὰ Σεραφείμ. Μάλιστα ! Ἡ εὐγνωμοσύνη εἰς τὰ οἰκιακὰ ζῷα. Τὸ ἄλογο μὲ τὸ χρεμέτισμά του, τὸ βόδι μὲ τὸ μούγκρισμά του, τὰ κοτόπουλα μὲ τὸ φτερούγισμά των, πρὶν λάβουν τὴν τροφὴν μὲ τὴν ἀναγνώρισιν τοῦ κυρίου των, ὅταν τὴν λάβουν, δεικνύουν τὴν εὐγνωμοσύνην των. Ὁ ἄνθρωπος πολλὰ ζῷα καβαλικεύει, δέρνει, τὰ γδέρνει, πίνει τὸ γάλα, καματεύει, τὰ τρώγει καὶ ὅμως αὐτὰ ἐνθυμοῦνται τὸ καλό, ὅταν τὰ ἔτρεφε ! Ὁ σκύλος μὲ τὸ χαρωπὸ γαύγισμά του, τὸ μαλακὸ παιχνιδιάρικο δάγκωμά του, τὴν κίνησιν τοῦ σώματος, τῆς οὐρᾶς του, μὲ τὸ τρίψιμό του εἰς τὰ πόδια τοῦ κυρίου του πρὸ τῆς εὐεργεσίας

καὶ μετὰ ταύτην ἐκφράζει τὴν εὐγνωμοσύνην του.

Ἀλλὰ καὶ τὰ ἄγρια θηρία εὐγνωμονοῦν. Ὁ ἐλέφας τοῦ Πύρρου, βασιλέως τῆς Ἠπείρου, ἰδὼν τὸν ἀφέντην του νεκρὸν ὁρμᾷ, λαμβάνει αὐτὸν διὰ τοῦ στόματος καὶ διὰ τῆς προβοσκίδος του θέτει εἰς τὸν ὦμόν του καὶ πατῶν φίλους καὶ ἐχθροὺς ἀποθέτει αὐτὸν εἰς τὴν πύλην τῆς πόλεως. Ὁ εὐπατρίδης Γάλλος Γοδεφρίδος Δὲ λὰ Τόρρε, ἰδὼν εἴς τι δάσος λέοντα ὑπὸ ὄφεως περισφιγγόμενον, φονεύει τὸν ὄφιν καὶ ἐλευθερώνει τὸν λέοντα. Ὁ λέων οὗτος ἀκολουθεῖ τὸν εὐεργέτην του μέχρι τοῦ πλοίου, ἔνθα ἐπεβιβάσθη ὁ Γάλλος εὐπατρίδης. Ὁ λέων μὴ γενόμενος δεκτὸς εἰς τὸ πλοῖον ἀκολουθεῖ τὸ πλοῖον κολυμβῶν μέχρις ὅτου ἐπνίγη. Αὐτὰ συμβαίνουν εἰς τὰ ἥμερα καὶ ἄγρια ζῷα ἐδῶ.

Ἀλλὰ ἡ εὐχαριστία εἶναι καὶ εἰς τὸν Οὐρανόν. Ὁ Εὐαγγελιστὴς Ἰωάννης εἰς τὸ κεφ. IV τῆς Ἀποκαλύψεώς του μᾶς περιγράφει τὰ ἑξῆς : Ἄνοιξαν τὰ Οὐράνια καὶ εἶδε τὸν θρόνον τοῦ Θεοῦ καὶ ὑπεράνω αὐτοῦ ἐν ἡμικυκλίῳ τὸ ἑπτάχρωμον Οὐράνιον τόξον. Ἔμπροσθεν τοῦ θρόνου ἦσαν 24 θρόνοι. Ἐκεῖ ἐκάθηντο ἰσάριθμοι γέροντες καὶ ἐνώπιον αὐτῶν ἁπλώνετο θάλασσα ἤρεμος σᾶν τὸ γυαλί, ὑαλίνη θάλασσα ὀνομαζομένη. Σὲ μία στιγμὴ ἀκούονται φωναί, κραυγαί, ἀστραπαί. Ἐγείρονται οἱ γέροντες οὗτοι, λαμβάνουσι τὰ χρυσᾶ στεφάνια, τὰ ὁποῖα εἶχον εἰς τὰς κεφάλας των, ἀποθέτουσι αὐτὰ εἰς τὰ πόδια τοῦ Χριστοῦ καὶ λέγουσι πλήρεις εὐγνωμοσύνης˙ «ἄξιος εἶ σύ, Κύριε, λαβεῖν δόξαν καὶ τιμήν». Ὑπάρχει μεγαλύτερος βαθμὸς εὐγνωμοσύνης ἀπὸ τὸ νὰ θεωρῇς ἀνάξιον τὸν ἑαυτόν σου τῆς τιμῆς ; Ὄχι. Αὐτὸ κάμνουσιν οἱ ἐν Οὐρανοῖς ἅγιοι καὶ Ἄγγελοι καὶ ἰδίᾳ τὰ Σεραφείμ, τὰ ὁποῖα ὑμνοῦν τὸν Θεὸν ἀκαταπαύστως. Ὥστε εὐχαριστίαν δίδουν τὰ ζῷα ἥμερα καὶ ἄγρια καὶ οἱ ἐν Οὐρανῷ ἄγγελοι καὶ ἅγιοι.

Οἱ ἄνθρωποι ὅμως ; Οὗτοι εἶναι ἀχάριστοι πρὸς ὅλας τὰς διευθύνσεις. Μάλιστα ! Τί εἶναι ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον ἀποθνῄσκει εἰς τοὺς ἀνθρώπους ἐνωρίτερον; Ὁ Ἀριστοτέλης ἀπαντᾷ: Ἡ δοθεῖσα χάρις, ἡ εὐεργεσία. Καὶ βλέπομεν ἀνθρώπους νὰ φέρωνται ἀγνώμονες πρὸς τοὺς εὐεργέτας των. Ἀδελφὴ ὑπανδρευθεῖσα ἐκ τῶν θυσιῶν τῶν ἀδελφῶν της μένει ἀσυγκίνητη εἰς τὴν δυστυχίαν των. Φίλος βοηθηθείς κατὰ τὰ ἔτη τῆς κατοχῆς ὑπὸ φίλου του, τώρα δὲν τὸν γνωρίζει. Υἱὸς μορφωθείς ὑπὸ γονέων, τώρα εὑρισκόμενος εἰς κύκλον μορφωμένων ἐντρέπεται νὰ τοὺς συστήσῃ, διότι οἱ γονεῖς του εἶναι ἀγράμματοι. Υἱὸς καὶ κόρη ἀνετράφησαν ὑπὸ γονέων, οἵτινες ὑπέμειναν τὰς βρεφικάς καὶ παιδικάς ἀδυναμίας καὶ παραξενιὲς των καὶ αὐτοὶ δὲν ὑπομένουν τὶς γεροντικὲς παραξενιές.

Περισσοτέραν ὅμως εὐεργεσίαν ἐλάβομεν ἀπὸ τὸν Θεὸν καὶ εἰς Αὐτὸν ὀφείλομεν περισσοτέραν εὐγνωμοσύνην. Καὶ ἰδού. Ἡ θεραπεία τῶν 10 λεπρῶν δὲν ἔγινεν ἀμέσως ὑπὸ τοῦ Ἰησοῦ, ἀλλὰ ὅπως λέγει τὸ ἱερὸν Εὐαγγέλιον «ἐν τῷ ὑπάγειν αὐτοὺς ἐκαθαρίσθησαν». Ἐνῷ ἐβάδιζον πρὸς τοὺς ἱερεῖς, ἔπεσεν ἡ λέπρα. Ἐνταῦθα

ἔχομεν φανερόν μὲν τὸ γεγονὸς τῆς θεραπείας, κρυφὴν καὶ οὐχὶ ἄμεσον τὴν θεραπείαν. Ἐπομένως ἔχομεν μίαν εὐεργεσίαν τοῦ Κυρίου φανερὰν καὶ ἀφανῆ. Ὅ,τι ἔκαμεν ὁ Κύριος τότε εἰς τοὺς λεπρούς, τὸ κάμνει σήμερον καὶ εἰς ἡμᾶς. Μᾶς εὐεργετεῖ ἀφανῶς καὶ φανερῶς. Ποσάκις εἰς τὰ ταξίδια, τὰ ὁποῖα ἐκάμαμεν μὲ αὐτοκίνητα, τραῖνα, ἀτμόπλοια διετρέξαμεν κινδύνους ἐν ἀγνοίᾳ μας, τοὺς ὁποίους ὁ διάβολος ἐχάλκευσε καὶ ὁ Θεὸς ἐρρύσατο ἡμᾶς χωρὶς νὰ λάβωμεν γνῶσιν οὔτε τῶν κινδύνων οὔτε τῆς λυτρώσεως ἐξ αὐτῶν ; Μήπως κατὰ τὰς νεκροψίας δὲν παρετηρήθη, ὅτι ἄνθρωποι, τοὺς ὁποίους ἐθανάτωσαν τράμ, τραῖνα, αὐτοκίνητα, ἔπασχον ἐκ φυματιώσεως, τὴν ὁποίαν οἱ ἴδιοι ἠγνόουν, διότι οὐδέποτε εἶχον ὁμιλήσει περὶ αὐτῆς, εὑρέθησαν ὅμως αὐτοθεραπευμένοι κατὰ τὴν νεκροψίαν; Πῶς ἐθεραπεύθησαν οὗτοι ; Ὑπὸ τοῦ Θεοῦ. Ἀλλὰ μήπως τὸ ἴδιον δὲν βεβαιώνει καὶ ὁ Κύριος, ὅταν λέγῃ πρὸς τὸν Ἀπόστολον Πέτρον, ὅτι ὁ Σατανᾶς « ἐζήτησε ἀπὸ τὸν Θεὸν νὰ τὸν κοσκινίσῃ καὶ Αὐτὸς ἐδεήθη περὶ τούτου, ἵνα μὴ ἐκλίπῃ ἡ πίστις του ». Τὸ αὐτὸ ἔγινε καὶ εἰς τὸν Ἰώβ, ὅτε ἐπειράσθη ὑπὸ τοῦ Σατανᾶ καὶ ἀπηλλάγη ὑπὸ τοῦ Θεοῦ. Πόσα συμβούλια, διαβούλια καθ’ ἡμῶν ἀνθρώπων κακῶν δὲν διέλυσε καὶ ἐξηνέμισεν ὁ Θεὸς τὴν στιγμήν, κατὰ τὴν ὁποίαν ἡμεῖς ἐκοιμώμεθα ἤρεμοι καὶ ἥσυχοι !

Αἱ εὐεργεσίαι τοῦ Θεοῦ εἶναι καὶ φανεραί. Πόσαι αἱ φανεραί εὐεργεσίαι τοῦ Θεοῦ ! Ὅλοι μας ἔχομεν τὰς γενικάς καὶ ὁ καθένας τὰς ἰδιαιτέρας του. Μᾶς ἔδωκε τὸν ἥλιον, σελήνην, ἀστέρας, ζῷα, φυτά, θάλασσαν, τὸ ὀξυγόνον τοῦ ἀέρος, τὸ σῶμά μας, τὴν ψυχήν μας, τὸ σῶμά Του, τὸ αἷμά Του, τὸ Πνεῦμα Του τὸν ἑαυτὸν Του διὰ τῆς θείας μεταλήψεως. Ἰδοὺ αἱ γενικαὶ δωρεαί. Αἱ ἰδιαίτεραι ὅμως ἑνὸς ἑκάστου ἐξ ἡμῶν; Τὰς γνωρίζει ὁ καθένας μας χωριστὰ καὶ εὐχαρίστως πρέπει ν’ ἀναπολῇ εἰς τὴν μνήμην του τὰς ἰδιαιτέρας αὐτάς δωρεάς. Αὗται φανεραὶ καὶ ἀφανεῖς ἀφοροῦν τὴν παροῦσαν ζωήν. Ὑπάρχουν ὅμως φανεραὶ καὶ ἀφανεῖς εὐεργεσίαι. Αὗται ἀφοροῦν τὴν Μέλλουσαν ζωήν, αἵτινες εἶναι φανεραί, διότι πιστεύομεν ἀκραδάντως εἰς αὐτάς, εἶναι δὲ ἀφανεῖς, διότι εἶναι μέλλουσαι. Πόσον ἀνώτεραι εἶναι αὗται τῶν δύο προηγουμένων ! Ἐκεῖ θὰ ἔχωμεν ὄχι σῶμα καὶ αἷμα ὑπὸ τύπον ἄρτου καὶ οἴνου, ἀλλὰ «ὀψόμεθα Αὐτὸν καθώς ἐστι». Ἐκεῖ θὰ ἴδωμεν ὄχι ἥλιον ὑλικόν, ἀλλὰ τὸν τῆς δικαιοσύνης ἥλιον, τὸν Χριστόν, ὄχι ζῷα καὶ φυτά, ἀλλὰ ἀγγέλους, ἁγίους, τὸ ξύλον τῆς ζωῆς, ὄχι ζωήν, ἀλλὰ αἰωνιότητα, ὄχι κτήματα, γῆν, ἀλλὰ Οὐρανόν.

Ἐνώπιον ὅλων αὐτῶν ὁποία εὐγνωμοσύνη ! Ὁ λεπρὸς ἐπιστρέψας προσέπεσεν εἰς τὰ πόδια τοῦ Ἰησοῦ νὰ Τὸν εὐχαριστήσῃ. Καὶ ἡμεῖς γενικῶς πρωΐαν καὶ ἑσπέραν πρέπει γονυπετῶς νὰ εὐχαριστήσωμεν τὸν Θεὸν διὰ τὰς γενικάς εὐεργεσίας, εἰς πᾶσαν δὲ ἄλλην ὥραν διὰ τὰς ἰδιαιτέρας δωρεάς. Μακρὰν ἡ μεμψιμοιρία διὰ τὰ ἐλλείποντα. Ἰδὲ τόσα ἄλλα, τὰ ὁποῖα ἔχεις καὶ φρόντισε νὰ χαρῇς δι’ αὐτὰ καὶ νὰ τὰ χαρῇς δοξάζων τὸν Θεόν. Οἱ Ἑβραῖοι ἔτρωγον Μάννα εἰς τὴν ἔρημον καὶ

ἐνεθυμοῦντο τὰ σκόρδα τῆς Αἰγύπτου. Ἐνθυμούμενοι δὲ ἐκεῖνοι καὶ ἐθελοτυφλοῦντες ἐμεμψιμοιροῦσαν διὰ τὸ Μάννα. Πόση ἀχαριστία !

Ἀλλὰ 2)Εὐεργετοῦντες.Ὁ Κύριος προεγνώριζε τὴν ἀχαριστίαν τῶν 9 καὶ ὅμως ἔκαμε τὸ καλό. Δὲν παρεπονέθη εἰς τὸν ἕνα ἐκ τῶν 10, ἀλλὰ ἐλέγχει τοὺς ἀχάριστους καὶ ἐμμέσως ἀμείβει τὴν εὐγνωμοσύνην τοῦ ἑνός. Πρέπει λοιπὸν καὶ σὺ νὰ κάμνῃς τὸ καλὸν χωρὶς νὰ περιμένῃς ἐδῶ ἀμοιβήν. Ἀλλοίμονον εἰς τὸν εὐεργετοῦντα, ὁ ὁποῖος περιμένει ἐδῶ ἀμοιβήν. Τὰ 9/10 ἐκ τῶν εὐεργετουμένων εἶναι ἀχάριστοι καὶ τὸ 1/10 εἶναι εὐγνώμονες. Σὲ δέκα ἔκαμες καλὸ; Ὁ ἕνας θὰ σοῦ εἴπῃ εὐχαριστῶ. Πόσην λύπην λοιπὸν θὰ δοκιμάσῃς, ἂν περιμένῃς ἐδῶ εὐγνωμοσύνην ! Θὰ παύσῃς νὰ κάμῃς τὸ καλόν, ἂν περιμένῃς ἐδῶ ἀναγνώρισιν τοῦ καλοῦ. Ἡ κυρία ἀμοιβὴ τοῦ καλοῦ δὲν εἶναι ἐξωτερικὴ εἰς χρῆμα ἢ εἰς ἔπαινον, ἀλλὰ μέσα μας. Ἡ χαρὰ τὴν ὁποίαν δοκιμάζει ὁ ἄνθρωπος διὰ τὸ καλόν, τὸ ὁποῖον κάμνει, πρέπει νὰ εἶναι τόσον μεγάλη, ὥστε νὰ μὴ τὴν σβύνῃ οὔτε ἡ ἀχαριστία οὔτε καὶ ἡ ἀντὶ τοῦ μάννα χολὴ τοῦ εὐεργετουμένου. Τοῦτο θὰ γίνῃ, ὅταν ὁ ἄνθρωπος εἶναι προδιατεθειμένος νὰ μὴ περιμένῃ ἐδῶ ἀμοιβὰς διὰ τὸ καλόν. Ὅταν περιμένῃς καὶ ζητῇς τὴν ἀμοιβήν σου ἐδῶ, δὲν ἀποκλείεται νὰ σοῦ εἴπῃ ἐκεῖ ὁ Θεός, ὅπως εἶπε εἰς τὸν πλούσιον «ἀπέλαβες τὰ ἀγαθά σου...» ἐπληρώθηκες! Ἐπὶ πᾶσι τούτοις προσθέσατε, ὅτι ἡ ζήτησις τῆς ἀμοιβῆς ἐδῶ προϋποθέτει, ὅτι ἡ ἐλεημοσύνη σου δὲν εἶναι δωρεά, ἀλλὰ ἐμπόριον, συναλλαγή. Ὥστε κάμε τὸ καλὸν δωρεάν!

Ἑπομένως εἶσαι φίλος καὶ δρέπεις τὴν ἀχαριστίαν ἀπὸ τὸν φίλον σου. Μὴ βαρυγομᾶς, διότι ὅσον φωνάζεις κατ’ αὐτοῦ, τόσον ἐντονώτερον διακηρύττεις, ὅτι τὸ καλόν, τὸ ὁποῖον ἔκαμες δὲν ἦτο δωρεά, ἀλλὰ ὑπολογισμός σου. Εἶσαι ἀδελφὴ καὶ περιφρονεῖσαι ὑπὸ τοῦ ἀδελφοῦ εὐεργετηθέντος. Ὅσον καταρᾶσαι αὐτόν, τόσον δείχνεις, ὅτι δὲν πιστεύεις εἰς τὴν ἄλλην ζωήν, ἀλλὰ μόνον εἰς τὴν παροῦσαν. Εἶσαι μητέρα ἢ πατέρας καὶ περιφρονεῖσαι ὑπὸ τῶν παιδιῶν σου. Καταρᾶσαι τὰ παιδιά σου. Ὄχι. Πρέπει νὰ στενοχωρῆσαι ὄχι διὰ τὸν ἑαυτόν σου, ἀλλὰ διὰ τὸ κατάντημα τῶν παιδιῶν σου. Πόσας ὕβρεις δὲν ὑπομένει ὁ Θεὸς καθημερινῶς ἐκτοξευομένας κατὰ τοῦ Ἁγίου ὀνόματός Του ! Ἑπομένως κάμε τὸ καλὸν καὶ ρίψε το στὸ γυαλό, ὅπως λέγει ἡ λαϊκὴ παροιμία. Μὴ τὸ ζητῇς. Μὴ τὸ σκέπτεσαι, θὰ τὸ εὕρῃς εἰς τὸν Οὐρανόν. λέγει ὁ Θεός.

Σπουδαιότατον παράδειγμα εὐεργεσίας καὶ εὐγνωμοσύνης εἶναι τὸ ἑξῆς: Ρωμαῖός τις δοῦλος ὀνόματι Ἀνδροκλῆς βασανιζόμενος ἐν Ἀφρικῇ ὑπὸ τοῦ πλουσίου κυρίου του ἐδραπέτευσεν εἰς ἔρημον τινα τόπον καὶ ἔμενεν ἐντὸς σπηλαίου. Ἡμέραν τινὰ εἰσέρχεται ἐντός τοῦ σπηλαίου λέων τις χωλαίνων καὶ ὑποφέρων πολλοὺς πόνους, διότι ἔφερεν ἄκανθαν ἐπὶ τοῦ ποδός. Ὁ Ἀνδροκλῆς ἐξάγει τὴν ἄκανθαν καὶ ὁ λέων εὐγνωμονῶν κυλίεται εἰς τοὺς πόδας τοῦ εὐεργέτου του γλύφων αὐτούς. Ὁ λέων

ἀπῆλθεν. Ὁ Ἀνδροκλῆς ἐξέρχεται ἐκ τοῦ σπηλαίου, ἵνα συλλέξῃ χόρτα πρὸς τροφήν του. Ἐκεῖ συναντᾷ Ρωμαῖον στρατιώτην, ὁ ὁποῖος αἰχμαλωτίζει τὸν Ἀνδροκλῆ. Κατόπιν ἀνακρίσεως, ὡς δοῦλος δραπετεύσας ἐκ τῆς οἰκίας τοῦ κυρίου του, καταδικάζεται ὁ Ἀνδροκλῆς νὰ ῥιφθῇ εἰς τὰ θηρία τῆς Ρώμης πρὸς τέρψιν τοῦ λαοῦ. Ἐρρίφθη καὶ ἐξαπελύθη ἐναντίον αὐτοῦ λέων τις πεινασμένος. Ἀλλὰ ὁ λέων οὗτος ἦτο ὁ εὐεργετηθείς ὑπὸ τοῦ Ἀνδροκλέους. Ὅταν τὸ θηρίον εἶδε τὸν εὐεργέτην του, κυλίεται πρὸ τῶν ποδῶν του χωρὶς νὰ τὸν ἐγγίσῃ. Ὁ Ρωμαῖος αὐτοκράτωρ Καλλιγούλας ἀπέλυσε τὸν ἄνθρωπον τοῦτον χάριν τῶν αἰσθημάτων τοῦ ζῴου. Ὁ Ἀνδροκλῆς ἔκαμε τὸ καλὸν ἄνευ ὑπολογισμοῦ, ὅτι τὸ ζῷον θὰ ἀνταπέδιδε τὴν καλωσύνην. Τὸ ζῷον ὅμως εὐγνωμονεῖ.

Ὥστε, ἀναγνῶστά μου, ὅταν εὐεργετῆσαι, πρέπει νὰ εἶσαι εὐγνώμων. Εὐεργετῶν δὲ μὴ ζήτει ἀμοιβήν. Παρουσίασα δύο πηγάς χαρᾶς ἀντιθέτους. Ἔσο εὐγνώμων, ὅταν εὐεργετῆσαι. Μὴ ζήτει ἀπὸ τοὺς ἄλλους νὰ εἶναι εὐγνώμονες πρὸς σέ. Παράξενα πράγματα; Ὄχι, ἀλλὰ καινούργια! Ἂς γίνωμεν καὶ ἡμεῖς καινούργιοι !

Πηγή: agiazoni.gr